

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 10Sžr/5/2018
Identifikačné číslo spisu: 2013200349
Dátum vydania rozhodnutia: 21.11.2018
Meno a priezvisko: JUDr. Elena Berthotyová
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2018:2013200349.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Eleny Berthotyovej, PhD. a z členov senátu JUDr. Zuzany Ďurišovej a JUDr. Jany Hatalovej, PhD., v právnej veci navrhovateľov: 1/ H., 2/ P., 3/ W., 4/ J., 5/ T., 6/ S., 7/ N., 8/ T., 9/ G., 10/ X., 11/ H., 12/ M., 13/ J. proti odporcovi: Okresný úrad Dunajská Streda, Korzo Belu Bartóka 789/3, 929 01 Dunajská Streda (predtým Obvodný pozemkový úrad v Dunajskej Strede), za účasti: Slovenský pozemkový fond, Kúpeľná č. 2, 929 01 Dunajská Streda, o preskúmanie rozhodnutia odporcu č. D/2013/00481-12 zo dňa 11.04.2013, o odvolaní navrhovateľa 3/ proti rozsudku Krajského súdu v Trnave č. k. 44Sp/29/2013-203 zo dňa 16. mája 2016, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Trnave č. k. 44Sp/29/2013-203 zo dňa 16. mája 2016 p o t v r d z u j e.

Navrhovateľovi v 3. rade náhradu trov odvolacieho konania n e p r i z n á v a.

Odôvodnenie

I.
Predmet konania

1. Krajský súd v Trnave potvrdil rozhodnutie odporcu zo dňa 11.04.2013 č. D/2013/00481-12, ktorým odporca podľa § 5 ods. 5 zákona č. 518/2003 Z. z., ktorým sa mení a dopĺňa zákon SNR č. 330/1991 o pozemkových úpravách, usporiadaní pozemkového vlastníctva, pozemkových úradoch, pozemkovom fonde a o pozemkových spoločenstvách v znení neskorších predpisov a o zmene niektorých zákonov rozhodol vo veci uplatneného nároku p. J., bytom P., evidovaného pod č. L/2004/01186-00001 zo dňa 02.12.2004, na navrátenie vlastníctva k pozemkom, nachádzajúcim sa na bližšie nešpecifikovaných parceliach po pôvodnom vlastníkovi Z. tak, že J., bytom P., nespĺňa podmienky uvedené v § 3 ods. 1 písm. a) až t) zákona č. 503/2003 Z. z. na navrátenie vlastníctva, alebo priznanie práva na náhradu za bližšie nešpecifikované pozemky, z dôvodu, že nebol preukázaný prechod vlastníctva na štát. O trovách konania rozhodol krajský súd tak, že navrhovateľom a zúčastnenej osobe ich náhradu nepriznal.

2. V dôvodoch rozsudku uviedol, že z obsahu administratívneho spisu bolo preukázané, že dňa 02.12.2004 si na Obvodnom pozemkovom úrade v Dunajskej Strede uplatnila navrhovateľka J. nárok na navrátenie vlastníctva k bližšie nešpecifikovaným pozemkom v rozsahu 22 katastrálnych jutár po pôvodnom vlastníkovi Z. (otcovi navrhovateľky). Dňa 10.02.2009 bolo správne orgánu doručené splnomocnenie navrhovateľky udelené jej synovi W. na zastupovanie v reštitučnej veci. Odporca dňa 18.06.2009 rozhodol o prerušení správneho konania z dôvodu, že navrhovateľka nepreukázala akých pozemkov sa jej reštitučné uplatnenie týka a akým spôsobom prešli nehnuteľnosti na štát. Zároveň vyzval navrhovateľku na doplnenie týchto chýbajúcich náležitostí. Navrhovateľka síce predložila odporcovi archívne listiny obsahujúce podanie manželky po pôvodnom vlastníkovi neb. J. akty poverenictva pôdohospodárstva a pozemkovej reformy týkajúce sa pridelenia pšenice ako aj ďalšie doklady, z ktorých však nebolo možné preukázať o aké nehnuteľnosti sa v reštitučnom nároku navrhovateľky jedná.

3. Krajský súd uviedol, že odporca aj mimo rámec svojej povinnosti žiadal Štátny archív v Šali i Štátny archív v Bratislave o zaslanie archívnych materiálov na ktoré sa odvolávala navrhovateľka vo svojom podaní, pričom z oboch štátnych archívov došla odpoveď, že na meno pôvodného vlastníka Z. nemajú žiadne archívne materiály. Z archívnych dokumentov, ktoré mal odporca k dispozícii bolo zistené, že dňa 3.8.1948 bola uzatvorená prenájomná zmluva medzi Miestnou správou správnych majetkov pre pozemkovú reformu v G. X. ako prenajímateľom a Z. ako prenajímateľom k pozemkom v rozsahu 22 katastrálnych jutár, v chotári obce P. X..

4. Krajský súd dospel k záveru, že pôvodná navrhovateľka a aj jej právni nástupcovia nepreukázali v priebehu celého správneho konania konkrétne katastrálne údaje, z ktorých by bolo zrejmé, akých konkrétnych nehnuteľností sa jej reštitučný nárok týka a rovnako nepreukázali ani prechod vlastníctva neidentifikovateľných nehnuteľností, ktoré mali byť obsahom reštitučného nároku na štát.

5. Podľa krajského súdu odporca sa zaoberal všetkými skutočnosťami ktoré uviedli navrhovatelia vo svojej žiadosti, náležite zistil skutkový stav, z dôvodu neúplnosti reštitučnej žiadosti prerušil správne konanie a umožnil navrhovateľom doložiť potrebné doklady preukazujúce oprávnenosť reštitučného nároku, čím podľa názoru krajského súdu poskytol dostatočnú pomoc, ktorá je premietnutá v ústavnej zásade článku 47 Ústavy SR a následne v § 3 ods. 2 Správneho poriadku, podľa ktorého správne orgány sú povinné poskytovať pomoc a poučenie účastníkom konania, zúčastneným osobám a iným osobám ktorých sa konanie týka, aby pre neznalosť právnych predpisov neutrpeli v konaní ujmu. K takejto forme pomoci patrí aj potrebné poučenie v súvislosti s odstraňovaním nedostatkov podania.

6. Krajský súd konštatoval, že ani z obsahu opravného prostriedku, resp. z jeho dopĺňujúcej časti nie je zrejmé, akých nehnuteľností sa reštitučný nárok týka a nie je jasne vymedzený rozsah reštitučného nároku.

7. Krajský súd poukázal na to, že odporca mohol v danom konaní uplatniť aj iný procesný postup a to podľa § 30 ods. 1 písm. d) Správneho poriadku a konanie zastaviť.

8. Keďže vzhľadom na uplatnené právo navrhovateľov ani procesné rozhodnutie odporcu nemá iný následok ako nepriznanie reštitučného nároku a vzhľadom na to, že už uplynula lehota na prípadné opätovné uplatnenie nároku v zmysle zák. č. 503/2003 Z. z., krajský súd dospel k záveru, že napadnuté rozhodnutie je potrebné potvrdiť.

II.

Stručné zhrnutie argumentácie odvolacích dôvodov navrhovateľov

9. Navrhovateľ v 3. rade namietal, že v rozhodnutí krajského súdu vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci a zistenie skutkového stavu, z ktorého vychádzalo správne rozhodnutie, je v rozpore s obsahom spisu, nakoľko súd vo svojom rozhodnutí sa nevysporiadal s jeho argumentmi, ktoré uviedol v odvolaní, napriek tomu, že tieto dôkazy potvrdzujú správnosť jeho odvolania, teda krajský súd sa

dostatočne nevysporiadal s navrhnutými dôkazmi.

10. Najmä poukázal na to, že jestvovanie prídela bolo preukázané jednak čestnými prehláseniami svedkov a vyhláseniami obyvateľov obce P. X., H. X., ktorí vedeli o existencii prídellovej listiny ako aj žiadosťou J. zo dňa 2. júna 1947, z ktorej jednoznačne vyplýva, že H. boli pridelené v roku 1945 nehnuteľnosti vo výmere 22 kat. jutárov.

11. Má za to, že jeho nárok je opodstatnený a jednoznačne preukázaný listinnými dôkazmi, ktoré predložil najvyššiemu súdu dňa 04.05.2015.

III.

Stručné zhrnutie vyjadrenia odporcu k odvolaniu navrhovateľov

12. Odporca v písomnom vyjadrení k odvolaniu navrhovateľov navrhol rozsudok krajského súdu ako vecne správny potvrdiť.

Uviedol, že Pán W. konal ako splnomocnený zástupca svojej matky, dnes už neb. J. o vej, posl. U.. Neb. Z. mal obdržať prídela v roku 1945, podľa dostupných podkladov, ktoré sú obsahom spisu sa však jedná o prenájom. O prídele sa v dostupných zdrojoch nenašli žiadne dôkazy. Konajúci správny orgán vykonával zisťovanie skutkového stavu veci sám ako aj dal možnosť samotnej oprávnenej osobe, ktorá taktiež vykonala zisťovanie i na území Českej republiky, v tamojších archívnych zdrojoch. Nepodarilo sa však preukázať ani po týchto krokoch jestvovanie prídela Z. a jeho konkrétny rozsah. Svedectvá a čestné prehlásenia svedkov o údajnom jestvovaní predmetného prídela, ktorými oprávnená osoba argumentuje, sú bez akéhokoľvek významu, pokiaľ nie je prinajmenšom známe, ktorých nehnuteľností sa vlastne dotknutá reštitúcia týka. Odporca uviedol, že nevyhnutne tieto údaje potrebuje k posúdeniu predmetného reštitučného nároku vo svetle §§ 1 a 6 zákona č. 503/2003 Z. z. v znení neskorších predpisov, t. j. je potrebné poznať konkrétny rozsah reštituovaných nehnuteľností, teda zoznam pridelených parciel, ich výmeru, katastrálne územie, podiel pôvodného vlastníka, kultúru pozemku a pod., t. j. to čo býva obvyklým obsahom prídellových listín a z čoho sa dá reštitučný nárok v zmysle vyššie uvedených ustanovení posúdiť. Poukázal na to, že zákon č. 503/2003 Z. z. v znení neskorších predpisov je osobitným právnym predpisom, ktorý upravuje aj procesné postavenie oprávnenej osoby a to odchylné od úpravy uvedenej v Správnom poriadku. Ustanovenia osobitného právneho predpisu majú pritom prednosť pred ustanoveniami Správneho poriadku. Konkrétne sa v tomto prípade jedná o § 5 ods. 1, ktorý ustanovuje: „Právo na navrátenie vlastníctva k pozemku môže uplatniť oprávnená osoba do 31. decembra 2004 na obvodnom pozemkovom úrade, v ktorého obvode vlastnila pozemok, a zároveň preukáže skutočnosti podľa § 3. Neuplatnením práva v lehote právo zanikne“. To znamená, že je vecou oprávnenej osoby preukázať rozsah reštituovaného majetku, ako i ďalšie podrobnosti, vyžadované zákonom. Nie je to teda povinnosťou konajúceho správneho orgánu zisťovať nehnuteľný majetok, ktorý by sa mohol stať predmetom reštitúcie (taktiež potvrdené rozsudkami Najvyššieho súdu SR), ktorý tak napriek tomu opakovane nad rámec zákona činil, ako bolo konštatované i v napadnutom rozsudku. Oprávnená osoba dostala taktiež dostatok priestoru i na vlastné zisťovanie. Zisťovanie oboch, správneho orgánu i oprávnenej osoby (na území dvoch štátov) však neprinieslo žiadne použiteľné výsledky. Podľa zistení boli archívne materiály zničené a nie je nádej, že by sa ešte objavili použiteľné podklady. Preto odporca nevidel a stále nevidí dôvod na ponechanie reštitučného prípadu v otvorenom stave. Odporca poukázal na to, že oprávnená osoba má ešte možnosť v prípade zistenia nových skutočností využiť §§ 62 až 64 Správneho poriadku a navrhnuť obnovu konania.

IV.

Právny názor Najvyššieho súdu Slovenskej republiky

13. Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 246c ods. 1, § 250l ods. 2 OSP v spojení s § 10 ods. 2 OSP) preskúmal napadnutý rozsudok krajského súdu spolu s konaním, ktoré mu predchádzalo, odvolanie prejednal bez nariadenia pojednávania v súlade s § 250ja ods. 2 OSP a jednomyselne (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z. z.) dospel k záveru, že odvolanie navrhovateľa 3/ nie je

dôvodné. Rozsudok verejne vyhlásil dňa 21. novembra 2018 po tom, čo deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený na úradnej tabuli súdu a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.nsud.sk najmenej päť dní vopred (§ 156 ods. 1 a 3 OSP).

14. Z obsahu spisu krajského súdu, ktorého súčasťou bol aj administratívny spis odporcu, vyplýva, že J. si podaním zo dňa 02.12.2004 uplatnila na Obvodnom pozemkovom úrade v Dunajskej Strede nárok na navrátenie vlastníctva k bližšie nešpecifikovaným nehnuteľnostiam v rozsahu 22 katastrálnych jutár po pôvodnom vlastníkovi Z..

15. Odporca v preskúvanom rozhodnutí vyslovil, že J. nespĺňa podmienky uvedené v § 3 ods. 1 písm. a/ až t/ zákona č. 503/203 Z. z. o navrátení vlastníctva k pozemkom v znení neskorších predpisov z dôvodu, že nebol preukázaný prechod vlastníctva na štát.

16. Proti tomuto rozhodnutiu podal splnomocnený zástupca navrhovateľky W. dňa 10.05.2013 odvolanie, ktoré doplnil písomne dňa 14.05.2013, v ktorom žiadal preskúmať rozhodnutie odporcu z dôvodu, že sa jedná o nehnuteľnosti v rozsahu 22 katastrálnych jutár z konfiškovaného veľkostatku Z. ktorý bol pôvodným majiteľom nehnuteľností v katastri P. a následne tieto nehnuteľnosti boli v rámci prvej vlny druhej pozemkovej reformy pridelené prídelcovi Z. a na konci r. 1946 mu tento prídel bol odobratý štátom, pričom Z. bol otcom navrhovateľky J.

Podľa § 1 zákona tento zákon upravuje navrátenie vlastníctva k pozemkom, ktoré nebolo vydané podľa osobitného predpisu. Vlastnícke právo sa vracia k pozemkom, ktoré tvoria a) poľnohospodársky pôdny fond alebo do neho patria, b) lesný pôdny fond.

Podľa § 2 zákona právo na navrátenie vlastníctva k pozemku podľa tohto zákona môže uplatniť oprávnená osoba, ktorá je občanom Slovenskej republiky s trvalým pobytom na jej území a ktorej pozemok prešiel na štát alebo na inú právnickú osobu v období od 25. februára 1948 do 1. januára 1990 (ďalej len "rozhodujúce obdobie") spôsobom uvedeným v ustanovení § 3 (ods. 1).

V zmysle § 3 ods. 1 zákona oprávneným osobám sa navráti vlastníctvo k pozemku, ktorý prešiel na štát alebo na inú právnickú osobu v dôsledku kúpnej zmluvy uzavretej v tiesni za nápadne nevýhodných podmienok (j/), vyvlastnenia za náhradu, ak nehnuteľnosť existuje a nikdy neslúžila na účel, na ktorý bola vyvlastnená (l) alebo v dôsledku vyvlastnenia bez vyplatenia náhrady (m/).

17. Predmetom odvolacieho konania bol rozsudok krajského súdu, ktorý potvrdil rozhodnutie odporcu č. D/2013/00481-12 zo dňa 11.04.2013, preto Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací primárne v medziach odvolania preskúmal rozsudok krajského súdu ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, pričom v rámci odvolacieho konania skúmal aj napadnuté rozhodnutie odporcu, najmä z toho pohľadu, či sa krajský súd vysporiadal so všetkými námietkami navrhovateľa a z takto vymedzeného rozsahu či správne posúdil zákonnosť a správnosť napadnutého rozhodnutia odporcu.

18. Najvyšší súd Slovenskej republiky dospel k záveru, že krajský súd sa zaoberal námietkami navrhovateľa a pokiaľ dospel k záveru, že preskúvané správne rozhodnutie bolo vydané v súlade so zákonom a dôvody opravného prostriedku neboli relevantné, bolo potrebné rozhodnutie súdu, ktorý rozhodnutie odporcu potvrdil, keď vzhľadom na spoľahlivo zistený skutkový stav veci v správnom konaní považoval postup odporcu ako aj jeho rozhodnutie za vydané v súlade so zákonom, považovať za správne. V postupe krajského súdu nezistil odvolací súd žiadne pochybenie.

19. Najvyšší súd Slovenskej republiky sa v plnom rozsahu stotožňuje s odôvodnením rozhodnutia krajského súdu a dôvody v ňom uvedené si osvojuje ako svoje vlastné s poukazom na § 246c ods. 1 veta prvá v spojení s § 250l ods. 2 a § 219 ods. 2 OSP.

20. Najvyšší súd k odvolacej námietke navrhovateľa, že rozhodnutie krajského súdu vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci a zistenie skutkového stavu, z ktorého vychádzalo správne

rozhodnutie, je v rozpore s obsahom spisu, musí s prihliadnutím na zásadu kontinuálneho výkonu štátnej moci (čl. 1 ods. 1 veta prvá Ústavy Slovenskej republiky) zdôrazniť, že doterajšia ustálená judikatúra Najvyššieho súdu Slovenskej republiky chápe takto sformulovanú námietku vo vzťahu k meritu prejednávanej veci, t. j. na prvom mieste ako nesprávnu aplikáciu právnej normy (hypotéza ako právny skutkový stav a dispozícia) na riadne zistený faktický skutkový stav vyplývajúci z merita veci, na druhom mieste ako nesprávny výber ustanovenia a v neposlednom rade ako nesprávny výber právneho predpisu.

21. Navyše právnym posúdením veci je analytická činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje čiastkové právne závery a spätnou aplikáciou vybranej právnej normy preveruje úplnosť a riadnosť fakticky zisteného skutkového stavu. Toto je základným poslaním správneho súdu pri prieskume zákonnosti rozhodnutí orgánov verejnej správy, pričom nielen situácia „res iudicata“ tvorí rozhodovaciu prekážku ale aj ustálená rozhodovacia prax kasačného súdu ako relevantný precedens v súlade s čl. 1 ods. 1 veta prvá Ústavy Slovenskej republiky vytvára zákonodarcom akceptovanú rozhodovaciu prekážku.

22. V súvislosti s uvedeným najvyšší súd musí zdôrazniť, že v aplikačnom postupe krajského súdu pri rozhodovaní o merite sporu nezistil nedostatky právneho posúdenia v merite veci.

23. Predpokladom navrátenia vlastníctva k pozemku podľa § 3 ods. 1 zákona je splnenie dvoch zákonných podmienok a to, že žiadaný pozemok bol vyvlastnený v dobe určenej reštitučným zákonom v § 2 ods. 1 (od 25.02.1948 do 01.01.1990) a za vyvlastnený pozemok nebola poskytnutá náhrada tomu, komu bol pozemok vyvlastnený.

24. Zákon č. 503/2003 <. Z. z. o navrátení vlastníctva k pozemkom a o zmene a doplnení zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 180/1995 <. Z. z. o niektorých opatreniach na usporiadanie vlastníctva k pozemkom v znení neskorších predpisov je jedným zo zákonov reštitučného charakteru, ktorého cieľom je spolu s ostatnými reštitučnými zákonmi zabezpečiť tzv. reštitučné procesy zmiernenia niektorých majetkových krivd, ku ktorým došlo v zákone presne ustanovenom období vo vzťahu k presne vymedzenému okruhu osôb a na základe v zákone taxatívne ustanovených prípadov straty majetku. Preto pri aplikácii jeho ustanovení treba postupovať veľmi citlivo, aby nedošlo k ďalším krivdám.

25. Zákon č. 503/2003 <. Z. z. v § 1 upravuje navrátenie vlastníctva k pozemkom, ktoré nebolo vydané podľa osobitného predpisu (zákon č. 229/1991 <. Zb. a § 37 až 39 zákona SNR č. 330/1991 <. Zb.). Vlastnícke právo sa vracia k pozemkom, ktoré tvoria: a) poľnohospodársky pôdny fond alebo do neho patria, b) lesný pôdny fond.

26. Podľa § 2 ods. 1 zákona č. 503/2003 Z. z. <. právo na navrátenie vlastníctva k pozemku podľa tohto zákona môže uplatniť oprávnená osoba, ktorá je občanom Slovenskej republiky s trvalým pobytom na jej území, a ktorej pozemok prešiel na štát alebo na inú právnickú osobu v období od 25. februára 1948 do 01. januára 1990 (ďalej len „rozhodujúce obdobie“) spôsobom uvedeným v ustanovení § 3.

27. Zákonodarca v záujme zabezpečenia princípu legality v ustanoveniach § 5 ods. 2 zákona č. 503/2003 Z. z. <. zakotvil rozhodovaciu právomoc správneho orgánu - pozemkového úradu pri rozhodovaní o navrátení vlastníctva k pozemku alebo o priznaní práva na náhradu za pozemok. Správne konanie pred pozemkovým úradom sa začína doručením návrhu oprávnenej osoby podľa § 5 ods. 1 zákona č. 503/2003 Z. z. <. podľa § 5 ods. 3 zákona sa na konanie podľa odseku 2 vzťahujú všeobecné predpisy o správnom konaní.

28. Povinnosťou pozemkového úradu pri rozhodovaní podľa § 5 ods. 2 zákona č. 503/2003 Z. z. <. je postupovať podľa jednotlivých ustanovení správneho poriadku, t. j. podľa zákona č. 71/1967 <. Zb. o správnom konaní (správny poriadok) v znení neskorších predpisov (ďalej len „správny poriadok“) a pri ich aplikácii vychádzať zo základných zásad správneho konania (§ 5 ods. 3 zákona č. 53/2003 Z. z. <.).

Správny orgán je viazaný zásadou zákonnosti (§ 3 ods. 1 správneho poriadku), v intenciách ktorej je povinný v konaní a pri rozhodovaní zachovať procesné predpisy ako aj predpisy hmotnoprávne. Musí postupovať v konaní tak, aby zabezpečoval ochranu práv osôb a súčasne vyžadoval plnenie ich povinností v nadväznosti na ochranu záujmov štátu a spoločnosti. Ide o presadzovanie cieľov hmotnoprávnej úpravy v konkrétnej veci.

29. Zásada materiálnej pravdy je upravená najmä v ustanovení § 3 ods. 4 správneho poriadku a ďalej konkretizovaná v ďalších ustanoveniach správneho poriadku (§ 32 a § 46 správneho poriadku). Zásadu materiálnej pravdy treba aplikovať spolu so zásadou zákonnosti a zásadou voľného hodnotenia dôkazov (§ 34 ods. 5 správneho poriadku), ktoré sú vlastne jej základom. Táto zásada vyslovuje požiadavku, podľa ktorej správny orgán je povinný zistiť skutočný stav veci, teda subsumuje aj požiadavku zistiť úplný a presný stav veci. Za zistenia skutočného stavu veci treba považovať zistenie všetkých skutočností, ktoré sú podľa príslušného hmotnoprávneho predpisu právne významné.

30. Povinnosťou správneho orgánu je zistiť všetky právne rozhodné skutočnosti bez ohľadu na to, v či prospech svedčia. Z povinnosti správneho orgánu zistiť úplný stav veci tiež vyplýva, že správny orgán nie je viazaný návrhmi účastníkov konania na vykonanie dôkazov (§ 32 ods. 1 správneho poriadku). Stav veci sa musí zistiť súčasne presne, čo znamená, že musí zodpovedať reálnej skutočnosti. Zistenie úplného a presného stavu vecí je základným predpokladom zákonnosti a správnosti rozhodnutia správneho orgánu.

31. Správny orgán je povinný hodnotiť každý dôkaz samostatne a potom všetky dôkazy vo vzájomnej súvislosti. Vyhodnotenie dôkazov musí správny orgán náležite odôvodniť v odôvodnení rozhodnutia (§ 34 ods. 5 a 47 ods. 3 správneho poriadku).

32. Z obsahu súdneho spisu, ktorého súčasťou je aj administratívny spis odporcu mal odvolací súd za preukázané, že odporca vykonal dokazovanie náležitým spôsobom, keď žiadal Štátny archív v Šali i Štátny archív v Bratislave o zaslanie archívnych materiálov na ktoré sa odvolávala navrhovateľka vo svojom podaní, pričom z oboch štátnych archívov mu bola doručená odpoveď, že na meno pôvodného vlastníka Z. nemajú žiadne archívne materiály. Z archívnych dokumentov ktoré mal odporca k dispozícii bolo zistené, že dňa 03.08.1948 bola uzatvorená prenájomná zmluva medzi Miestnou správou správnych majetkov pre pozemkovú reformu v G. X. ako prenajímateľom a Z. ako prenajímateľom k pozemkom v rozsahu 22 katastrálnych jutár, v chotári obce P. X..

33. Pokiaľ teda krajský súd dospel k záveru, že pôvodná navrhovateľka ako aj jej právni nástupcovia nepreukázali v priebehu celého správneho konania konkrétne katastrálne údaje, z ktorých by bolo zrejme, akých konkrétnych nehnuteľností sa jej reštitučný nárok týka a rovnako nepreukázali ani prechod vlastníctva neidentifikovateľných nehnuteľností, ktoré mali byť obsahom reštitučného nároku na štát, rozhodol vecne správne, keď rozhodnutie odporcu potvrdil.

34. Aj podľa názoru najvyššieho súdu odporca sa zaoberal všetkými skutočnosťami ktoré uviedli navrhovatelia vo svojej žiadosti, náležité zistil skutkový stav, z dôvodu neúplnosti reštitučnej žiadosti prerušil správne konanie a umožnil navrhovateľom doložiť potrebné doklady preukazujúce oprávnenosť reštitučného nároku, čím poskytol dostatočnú pomoc, ktorá je premietnutá v ústavnej zásade článku 47 Ústavy SR a následne v § 3 ods. 2 správneho poriadku, podľa ktorého správne orgány sú povinné poskytovať pomoc a poučenie účastníkom konania, zúčastneným osobám a iným osobám ktorých sa konanie týka, aby pre neznalosť právnych predpisov neutrpeli v konaní ujmu. Oprávnená osoba dostala dostatok priestoru na vlastné zisťovanie. Zisťovanie správneho orgánu i oprávnenej osoby však neprinieslo žiadne použiteľné výsledky. Podľa zistení odporcu boli archívne materiály zničené a nie je nádej, že by sa ešte objavili použiteľné podklady.

35. Najvyšší súd dáva do pozornosti, že oprávnená osoba má možnosť v prípade zistenia nových skutočností využiť §§ 62 až 64 správneho poriadku a navrhnúť obnovu konania.

35. Najvyšší súd Slovenskej republiky odvolacie námietky navrhovateľa 3/ vyhodnotil za také, ktoré

neboli spôsobilé spochybníť vecnú správnosť napadnutého rozsudku, a preto napadnutý rozsudok krajského súdu podľa § 219 OSP ako vecne správny potvrdil.

36. Pri rozhodovaní o náhrade trov konania vychádzal z § 224 ods. 1 OSP v spojení s § 250k ods. 1 a § 250l ods. 2 OSP, keď navrhovateľovi 3/ náhradu trov odvolacieho konania nepriznal, lebo neboli v tomto konaní úspešní. Odporcovi zákon priznanie náhrady trov konania neumožňuje.

37. S poukazom na ustanovenie § 492 ods. 1 zákona č. 162/2015 Z. z. Správny súdny poriadok postupoval odvolací súd v konaní podľa predpisov účinných do 30.06.2016 (zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku opravný prostriedok n i e j e prípustný.